

Meditacija jesenskega večera.

Spisal Ksaver Meško.

Smrt stopa z mrzlim dihom in z ledenim morečim pogledom žalostno svojo pot.

Na drevju ob cesti odpada listje; trda noga kmetova stopa po rumenem strnišču, čez katerega brije hladen jesenski piš; na travniku pod vasjo kurijo pastirji: mrazi jih v jesenskem hladu...

Smrt stopa mimo; priroda umira; tajen, težeč hlad sili v srce.

A čemu hlad v srcih, o bratje? Kaj je krasnejšega v prirodi božji od jeseni, prinašajoče plačilo od truda vsega leta, bogato nagrado obilnih potnih srag, zdaj z zlatom odtehtanih, miren odpočitek od dela mnogih vročih dni in oddih od negotovih upov, od tesnega strahu: kaj prinese nerazjasniva usoda do jeseni?

A glej, bogato plačilo je prinesla!

Veseli se ratar, ko pregleduje ob umirajoči prirodi svoj pridelek. Obilno mu je rodil trud; bogat blagoslov mu je vzklik iz potnih srag...

In mnogim izmed nas, bratje, prihaja polagoma jesen življenja.

Kako naglo si šlo mimo, o življenje, truda in dela polno, s skrbmi prekvašeno, s solzami obilno blagoslovljeno, z zaničevanjem posvečeno, s hrepenenjem in z ljubeznijo poživiljeno vedno nanovo.

A zdaj na jesen, ob večeru življenja: Večni Ljubezni hvala za vse!

Ker kaj bi bilo naše življenje, o bratje, brez dela in brez truda? Vedna Velika sobota, ki bi ne prišla za njo nikoli Velika noč, vstajenja, veselja in prenovljenega življenja slavnostni dan! Večno mrtvi bi bili brez dela. Ker v delu je življenje naše, v delu prerodenje in vstajenje naših sil, po njem in v njem diha Duh božji v nas in iz nas...

In skrbi, o bratje? Blagor mu, kdor jih je vzel nase veliko težo, težo, kakršna je bila teža križa, ki ga je nesel božji Nazarejec. Skrbi namreč ne za nas same, ne, za male, nevedne, za zaničevane in teptane! Za te skrbeti, te tolažiti, te dvigati k nebu in k Ljubezni, o bratje, to je delo božje v nas. To, o bratje, je pot Kristusova, pot, ki vodi na višine, kjer more in sme reči duša s sladkostjo: Consummatum est... izčrpana je vsa ljubezen, vsa darovana za one, ki jim je govoril Gospod v ljubezni božji: „Pustite male k meni priti, ker teh je nebeško kraljestvo...“

In brez solz bi naj romali skozi življenje, o bratje?

Prerevni bi bili, prevelikega usmiljenja potrebni in vredni! Veliki Nazarejec je plakal; in hvala mu iz globočin duš, da je dal tudi nam te dragocene bisere nebeške. Blagoslovljeni hipi, ko smo jokali nad gorjem in nad nesrečo sobratov in ko smo plakali v bridkem kesu nad lastnimi nepopolnostmi, slabostmi, zablodami in grehi... Marija Magdalena je vstopila z obteženim, a skrušenim srcem v hišo Simona pismarja in ni nehala močiti nog Gospodovih s solzami, dokler je sedel pri mizi. Ker je mnogo in vroče ljubila! Zato je vstala očiščena in je odhajala sveta izpred milostnega obličja Boga in Človeka.

Blagoslovljena slednja solza, ki nam je kanila iz skrušenega srca ob zavesti majhne in premajhne naše ljubezni do večne Ljubezni. Vsaka teh nas je blagosloвила, vsaka nas posvetila! Zato smo vstajali očiščeni s trdih tal, kamor smo poklekali v pekoči boli. Zato je zrlo tako mirno naše oko, ki je trepetala v njem še solza ljubezni in kesanja, v oči našemu Bogu in Sodniku...

In kaj, o bratje, bi bila kratka naša leta, če bi jih ne očiščevalo, ne oslajalo in vedno nanovo ne poživiljalo hrepenenje? Potok, plazeč se skozi samo močvirje, v večni senci, v večnem hladu. Potok, ki bi pričel kmalu gniti v plitvi svoji strugi. A hrepenenje, glejte, bratje moji, je vžigalo vedno nove iskre v naših mislih in jih je razžarjalo v visok plamen, hrepenenje nas je očiščevalo, hrepenenje nas je dvigalo, hrepenenje nam je dajalo peruti za mogočni polet v višave, k Viru in Cilju našemu...

In skozi mnoga zaničevanja smo romali do jesenskega večera našega življenja, o bratje.

Sovražili so nas, sumničili in obrekovali, mogočno in glasno so ploskali z rokami in v srcih, ko so nas ponižali pred svetom. — Pred svetom, o bratje, ne pred nami samimi in ne pred — Bogom! Zato je bilo ničevno njih šumno veselje, voda, ki teče naglo mimo, a ne odkruši ne skale in ne zidu in niti mehke zemlje ne. Vse to ostane, a voda se ne vrne nikoli.

A vendar, bratje! Morda se je rodila in je vzdigovala više in više strupeno svojo glavo nevolja v naših srcih? Srd je morda dahnil z morečim dihom čez cvetoči vrt naših duš in je poparil marsikak cvet, s trudom, z velikimi žrtvami, s težkim samozatanjevanjem vzgojen?

O bratje, mili in ljubljeni, čemu to? Zakaj tako slabi, zakaj tako majhni?

Ali niso zaničevali in zasramovali tudi Njega, Svetega in Čistega, Najsvetejšega in Najčistejšega? Ali niso govorili vsega hudega in najhujšega zoper Njega, krivično in lažnivo in licemersko? — In On? — Ali se je srdil? — Ali se je rotil? — Ali je preklinjal?

„Oče, odpusti jim, ker ne vedó kaj delajo. . .“
O bratje, to je pot v višave. Tudi naša pot mora biti ta!

Saj nam zaničevanja, zasramovanja, obrekovanja in krivice najbolj čistijo naše duše, da se ne polenijo, da ne padejo sredi vznesenega poleta k Solncu naših dni in naših misli v nižine vsakdanjosti; da se ne pobratijo z velikim svetom in ne zaidejo na široko cesto brezsmotrnega življenja. A naša pot, o bratje, je ozka in hrepeni v višave. K Ljubezni vodi — skozi trpljenje . . .

O bratje, to premislimo, tega se zavedajmo, ko romamo s hrepenečimi srci na večni Sion, k miru src, k harmoniji duš, k vdanosti v življenje in v smrt, skozi rože sovraštva in sramotenja in skozi trnje prijateljstva, slavljenja in laskanja — tega se zavedajmo, da romamo z dosmrtnim hrepenenjem k — večni Ljubezni.

Ker ljubezen je trpljenje, a trpljenje z neskončno sladkostjo prekvašeno in blagoslovljeno. In kdor ljubi najbolj goreče, trpi največ — sladkosti in bridkosti . . .

Kje stojiš, o križ, ljubezni in trpljenja posvečeno znamenje? Da se zgrudim pred tebe v prah in te objamem in poljubim s solzami in s kipečo radostjo!

Kje cveteš, o sladkosti polna bol zaničevanja, zasramovanja in krivic? Da te pritisnem z ljubeznijo na goreče srce. Rani ga! Naj se zabode slednji trn v najgloblje njegove globočine. Tako postaneš nov bogat vir mojim mislim, jutranje zvonjenje molitvam mojim, izhajajoče solnce mojim pesmam, mogočne peruti veličastnemu poletu moje duše — k Ljubezni hrepeneče . . .

Pozdravljeno, o trpljenje, z vso dušo ljubljeno in zaželjeno, k Bogu, k Ljubezni vodeče! V Ljubezni pa je le življenje, nikjer smrti. In hladne jeseni ni v Ljubezni in ne zime . . .

In ti pozdravljena, strma pot k Začetku in k Dovršenju, h koncu ljubezni . . .

Gruda.

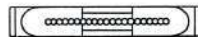
Zložil Tonej Jelenič.

V sokovih tvojih spi življenje,
mladost in sila in lepota,
vzplamteva v srcu ti gorkota,
in črezte rojstva gre drhtenje.

Kraljica ti! Pa vendar — sužnja.
Povelja Kralj ti večni daje,
in ti poveljem si uslužna.

Razžarjena so tvoja pota,
kraljevsko venča jih zelenje
in cvetje in dobnav šumenje —
mladost je tvoja in lepota.

Njegova silna roka vlada,
povsod skrivnostne sile maje, —
in kar iz tebe vstaja, Predenj pada.

Dajte mi luči . . .

Zložil G. Koritnik.

Dajte mi luči, plamena usodnega,
ki noč prežene iz mojih dni —
ciljev mi dajte in dela plodnega,
da se v njem zmerijo mlade moči!

Dovolj smo spavali, dovolj smo tavalni,
velika obtožba na duši leži:
vse kar smo ljubili in obožavali
z besedami, polnimi zmot in laži . . .

